

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΤΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγχρόνος, ο 'Αέτιος, ο οποίος είχε γίνει πανίσχυρος χάρις στην εύνοια της αυτοκρατειράς, προσεταιρίστηκε τον πατριό Νικήτα, άρχηγό της αυτοκρατορικής φρουράς. Μαζί του, σχημάτισε ένα ισχυρό κόμμα που εκπαιδευμένης τις ενέργειες του Σταυρακίου και των φίλων του και διά συμπλοκών ακόμα μέσα στους δρόμους.

Η Ειρήνη, άρρωστη, άδικη, μη μπορώντας να δράσει, φθισμένη πεία στα προβλήματα της άλλης ζωής, άκολουθούσε στην περίπτωση αυτή της συμβουλές του 'Αετίου.

Φοβούμενη μάλλον ότι ο Σταυράκιος θα καταλείψει την έξουσία, διάταξε και την μετέφεραν στο άνακτορο της 'Ιερειας, για περισσότερη ασφάλεια. 'Εκεί, σε μία άγρια κρίση όζυγής, διεκήρυξε ότι ο δημιουργός των ταραχών και των επαναστάσεων ήταν άξιος θανάτου κι έτσι έπρεπε να σπληνηθεί και να τιμασθεί.

Τότε ο Σταυράκιος είχε το θάρρος να παρουσιάσει μπροστά της; αυτό δέ ακρίβως τον έσασε. Καθώς ήταν επιτήδειος ρήτορας, παρουσίασε τα γεγονότα με τρόπο εύνοϊκό γι' αυτόν και κατάρωσε να δικαιολογηθεί πλήρως. Η όργη της Ειρήνης στραφθηκε τότε έναντιον του 'Αετίου, ο οποίος άναγκάστηκε να εγκαταλείψει τήν άνάκτορο.

'Αληθεια, πόση μανία θα ένοιωθε η δεσποτική αυτή γυναίκα, που δεν μπορούσε να νικήσει την άρρώστια της και πού ήταν κάλλο του φταγού της σαρκίου! Κατάλαβε πως οι άθλιοι αυτοί ύπουργοί της την άπειστούν και περίμεναν την τελευταία της πνοή για ν' άρπάξουν την έξουσία, την οποία δεν θα μπορούσαν να διαχειρισθούν για το καλό της αυτοκρατορίας.

'Εντωμεταξύ, ή συμπλοκές μεταξύ των όπαδών του 'Αετίου και του Σταυρακίου εξακολουθούσαν. Κατά το μήνα Φεβρουάριο μάλλον, ή συμπλοκές γινότουσαν μπροστά στις πύλες των άνακτορών. Από το παράθυρό της άκουσε τις κραυγές και τα τραγούδια των φίλων του Σταυρακίου, οι όποιοι κορόιδευαν την άρρώστια της κι' αυτόν ακόμα το θανάτο της.

Τότε ζήτησε άμέσως να δη τον 'Αέτιο, ο όποιος έπρεξε και την πληροφορήσε, ότι ο Σταυράκιος είχε έξασφαλίσει την ύποσπρήξιν ένός τμήματος της άνακτορικής φρουράς κι' ότι μ' αυτό έπίδωκε να καθιστούάζη την όπλοτική φρουρά, που είχε άρχηγο της το Νικήτα.

Τότε ή αυτοκράτειρα διάταξε να όγυόν κηρυκας στην πόλι, οι όποιοι διαλάθων ότι ή πιο τρομερές ποιίες περίμεναν έκείνους που δεν θα κατέθταν άμέσως τά όπλα.

Συγχρόνος ή Ειρήνη άποφάσισε να δείξει πως ήταν ακόμα ζωντανή κι' ότι οι φιλόδοξοι έπρεπε να περιμένουν τουλάχιστον το θάνατο της για να διαφισηθήσουν το στέμμα της.

Προσκάλεσε λοιπόν τις γυναίκες της άκολουθίας της, ή όποιες στόλιαν με τά βαρεία αυτοκρατορικά φορέματα αυτή την έτοιμοθάνατη, την οποία μόνο ο πυρετός που έλαμπε στα μεγάλα της μάτια, την κρατούσε ακόμα όρθια. Είπε θαύμα πως στεκόταν κάτω άπ' το θάρρος των χρυσαφιών της τουαλέτας της, του όπιου στέμματός της και των άναριθμητων μεγάλων πολυτιμων λίθων που είχε επάνω της. Πάτωσ, για καλό και για κακό, δυό κυρίες της τιμής την ύποβάσταζαν.

'Εντωμεταξύ, οι Συγκλητικοί, είδοφύβητες σχετικώς, έγιναν συγκεντρωθή στο Τρικλίνο του 'Ιουστινιανού και την περίμεναν.

Σέ λίγο, ή Ειρήνη παρουσιάστηκε έξω από τ' άνακτορο, επώνω στο άρμα της. Με τού κόμμα περίμενε τις συνθησιμένες έπιφυρμιές του όχλου. 'Ο λαός, στην εμφάνισή της, κ'όστος μειά πένθιμη σωστή. 'Ισως αυτό όφειλτε στην εκπληξί του που έλαμπε τόσο άλλαντική την όραξί του απ' τ' άκρύτερα, την καλή μάγισσα, που τάς επιτυχίες είχε σκορπίσει στη γώρα.

Μά, όταν ο 'Αέτιος παρουσιάστηκε με την άκολουθία της Ειρήνης, ψύθρος διαστρεφείας διέτρεξαν το πλήθος και άπειλές άκούσαν. Κατηγορούσαν την Ειρήνη ότι είχε παραδώσει την έξουσία σ' αυτό το μηχανορράφο πολιτικό. 'Ε-

λεγαν ότι ή εϋσεβεστάτη θαίλιση, ή όποια είχε άνορθώσει την όρθόδοξη θρησκεία, δεν ύπηρεχε πεία και πως είχε πάρει τή θέσι της ταπεινός κι' άθλιος φιλόδοξος.

Σιγά-σιγά μάλλον, το πλήθος έγινε τόσο άπειλητικό, ώστε ή Ειρήνη, για πρώτη φορά ίσως στη ζωή της, ένοιωσε φόβο. 'Εγχερε μάλλον έλαφρά κάτω άπ' το θώρας των στολιών της και λίγο έλειψε να σωριαστεί κάτω λιπόθυμη. Το πλήθος τότε σιωπηλό περικύκλωσε το άρμα της, κυττάζοντάς την προκλητικά. Τά όλογα μάλλον στάθηκαν.

Σ' όλη την έκταση της πλατείας και ο' όλους τους δρόμους, γύρω, χιλιάδες άνθρώπινα κεφάλια έξακόντιζαν τά φλογισμένα θλέμμάτα τους. Μιά φριχτή σιωπή, με έπιλατική σιωπή θάραινε σ' αυτό το άκίνητο πλήθος. 'Η Ειρήνη τρουαυμένη, φεθήθηκε μήπως γίνει καμμία άπόπειρα έναντιον της κ' έδωσε το σύνθημα της έπιστοφής στ' άνάκτορο. 'Ο 'Αέτιος, με την άνακτορική φρουρά, τής άνοιξε πέρασμα και συγχρόνος την έξώρκιζε να πάη στο Τρικλίνο και να μιλήσει στους Συγκλητικούς.

'Η Ειρήνη δέχτηκε την πρότασί του, γιατί είχε συνέλθει πεία από τή σύντομη λιποψυχία της.

'Η είσοδός της στη Συγκλητο έγινε δεκτή με σεβασμό και όλοο της απέδωσαν εκεί αυτοκρατορικές τιμές.

Τότε ή Ειρήνη άνέκτησε πεία έλο της το θάρρος και άλλαζουτας το λόγο πού είχε προετοιμάσει, άρχισε ένα τρομερό και τηγορητήριο έναντιον του Σταυρακίου κ' έναντιον της άναρχίας που είχε σκορπίσει στην πόλι.

'Η εϋφραδία της κατέκτησε τους Συγκλητικούς και τους άλλους τιτλούχους. 'Υπεθύμισε την εϋδαιμονία που γνώρισε ή αυτοκρατορία χάρις στις φροντίδες της, κατηγόρησε το Σταυράκιο ότι είχε άρνηθή να πάη να χτυπήσει τους έγθρους της γώρας κι' ότι έξ αίτιας του έκείνου είχαν φτάσει μπρός στο ίδια τά τείχη της Κωνσταντινουπόλεως.

— 'Από τότε, έπρόσθεσε, άνεμος δυστυχίας πνέει στην πρωτεύουσα. 'Ο Σταυράκιος ήταν καλός ως έκτελεστής των έμπειρώσών μου, μα όμως του είνε άνίκανος για το παραμικρό... Τι έκανε τότε που θέλησε να παρουσιάζετα ως κυβερνήτης; Συμπλοκές γίνονται μέσα στους δρόμους; Το σπαθί και ή φωτιά άπειλούν τη ζωή και τ' αγαθά των πολιτών. 'Αλλοτε, όταν ή αυτοκρατορική μου σκέψις άδηγούσε το Σταυράκιο, έκανε μόνο έργα αγαθά και δίκαια... Κρίνετε τί τώρα μεταξύ έμου και αυτού.

Και, άσού έλεπε τά λόγια αυτά, άνορθώθηκε στο θρόνο της, μέσ' στα όλόγονια ρούχα της, όλασι από το θάνατο που τη ζώνουνε κι' άπ' τις όπασίες της άλλης ζωής που τη βασάνιζαν πάντοτε. Το πρόσωπό της, γλαμύ σαν το κερύ των λαϊτάδων, έλαμπε κάτω άπ' το στέμμα της. Κ' ή φωτιές των ματιών της φαινότουσαν σαν δυό λάμψεις που όργόντουσαν από πολί μακρά.

Πως όλα τά σαρανταεννια της χρόνια, ήταν άξιοθαύμαστη ακόμα, ύπέροχη με την άσκητική όμορφιά της, και το ποιευμένο μίος που νουιθε για την ταπεινή άχαριστία των ανθρώπων...

Και οι Συγκλητικοί την έπευφήμησαν μ' ένθουσιασμό.

Τότε άπήγγειλε έναντιον του Σταυρακίου την καταδίκα του εις θάνατο κι' άπηγόρευσε σέ όλους τους ύπκόρους της να πλάσιάζουν αυτό το ύμνονον που τον είχε θέσει όλοο όμου.

Κατά την έξοδό της από το Τρικλίνο, ο λαός της δειχτηκε πιο εύνοϊκός, γιατί είχε άκούσει τά λόγια της που του θυμισαν τά μεγαλεία του παρελθόντος και για το θάρρος που έδειχνε. άρρωστη, έτοιμοθάνατη, ν' άμνηφει τους στασιαστές.

'Ετσι ή τάξις άποκαταστάθηκε στην πρωτεύουσα το ίδιο θρόνο κιόλας.

Συγχρόνος, ο 'Αέτιος, ο Νικήτας μαζί με μερικούς άλλους, κατεβίξαν το Σταυράκιο.

('Ακολουθεί)

Βυζαντινός άνακτορικός άκόλουθος, (παίδουλου)